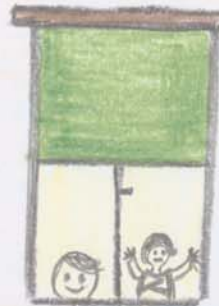
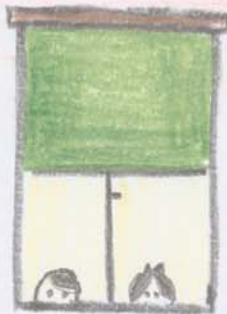
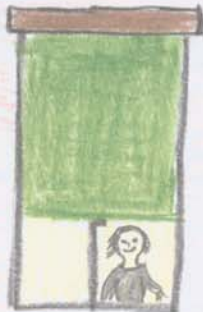

UTRINKI

2004/2005

IZ BOLNISNICNE SOLE
OŠ LEDINA

Draga gospa razredni arka ter sošolci in sošolke!

Ljubljana, 23. 2. 2005

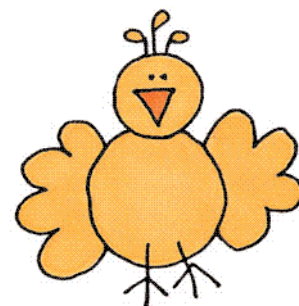
Oglašam se vam iz Ljubljane. Še sem v bolnišnici. Zelo vas pogrešam, zato sem se odločil, da vam napišem pismo.

Imam se lepo od jutra do večera. Tukaj obstaja tudi bolnišnica šola. V šoli sem že dobil veliko ocen. Med prostimi časom berem, poslušam glasbo, igram nogomet, košarko in se ukvarjam z računalnikom. Pogovarjam se z novimi prijatelji in prijateljicami. Spoznal sem Dražena iz Kočevja, Filipa iz Maribora, Mijo s Ptuja in še veliko drugih. Spoznal sem tudi svojega soimenjaka.

Imam dietno prehrano, ker sem alergičen na hišni prah, pršice in na cvetne pelode; sicer je hrana še kar dobra. Tukaj so zelo prijazne sestre, učiteljice in učitelji. Težave so samo zvečer, ker moramo iti zgodaj spat (ob desetih).

Končno je tudi tukaj zapadel prvi letošnji sneg. Kako pa je pri vas?

Tukaj dnevi zelo hitro minevajo. Čas verjetno te teče hitreje, ker sem zaposlen s poukom in z učenjem. Komaj čakam, da vas ponovno vidim.

Lep pozdrav!

Luka Giacomelli, 6. razred/9

P. S.: kot vidite, je pismo napisano na računalnik – ob tem namreč uživam.

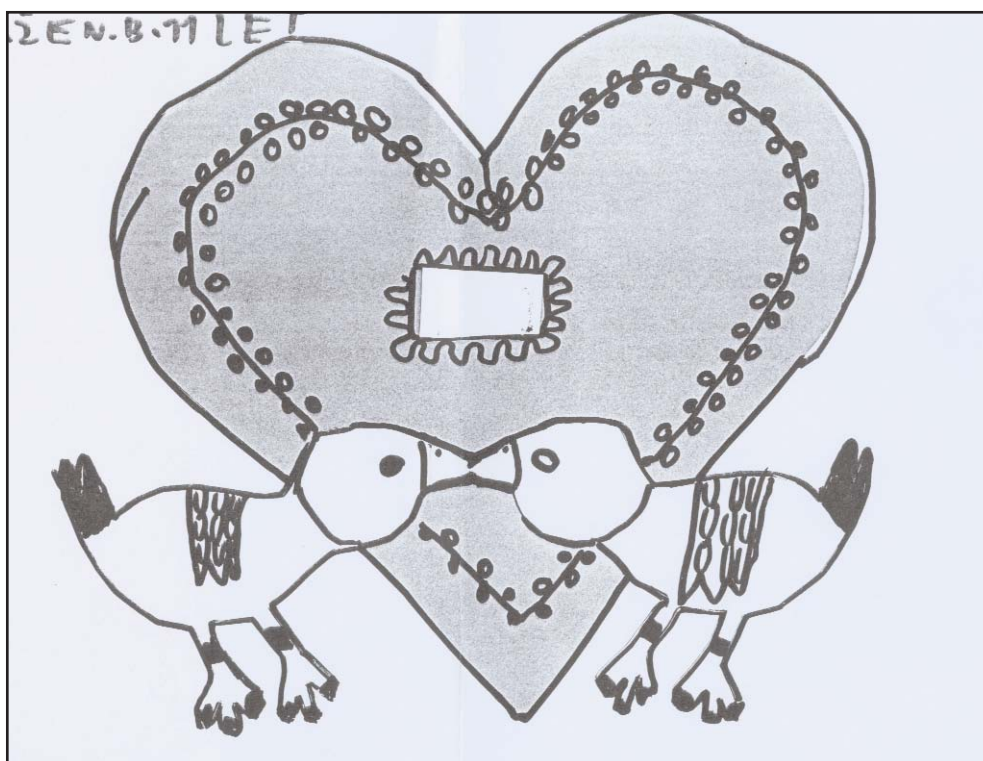
Moja prva ocena

Ker sem bolan, hodim v šolo v bolnišnici. U i me u iteljica Alenka. V petek mi je povedala, da bom pisal kontrolno nalogo za oceno. Do zdaj smo v šoli imeli pisno ocenjevanje.

V ponedeljek, ko sem prišel v šolo, sem dobil kontrolno nalogo iz matematike. Najprej sem pogledal, kakšne so naloge. Bila sta dva lista. Na enem so bile ena be, na drugem pa tekstne naloge in pretvarjanje merskih enot. Naloge so se mi zdele težke. Ko sem rešil prvo stran, me je u iteljica povabila na proslavo za valentinovo. Drugi dan sem kon al naloge. Mislil sem, da bom dobil oceno tri, vendar me je naslednji dan u iteljica zelo razveselila. Povedala mi je namre , da sem pisal pet.

Ocene sem bil zelo vesel in sem komaj akal, da povem mami in o etu, saj je bila to moja prva ocena.

Kristjan Sever, 3. razred/8

Dražan, 11 let

JUNAK

Neko je živel velik fant, ki ga ni bilo ni esar strah.

Nekega dne stopi pred Ajdovsko jamo s son nico na rami. V jami je bilo tristo rnih duhov, tristo lete ih pošasti, tristo netopirjev in ka ter sov. V njej je lomastil neznanski strah. Ko je fant zbral pogum in stopil pred Ajdovsko jamo, je trikrat rekel »abrakadabra« in vse je ušlo iz jame. Notri je ostal le hruš in vriš .

Fant sname son nico z rame in odide domov.

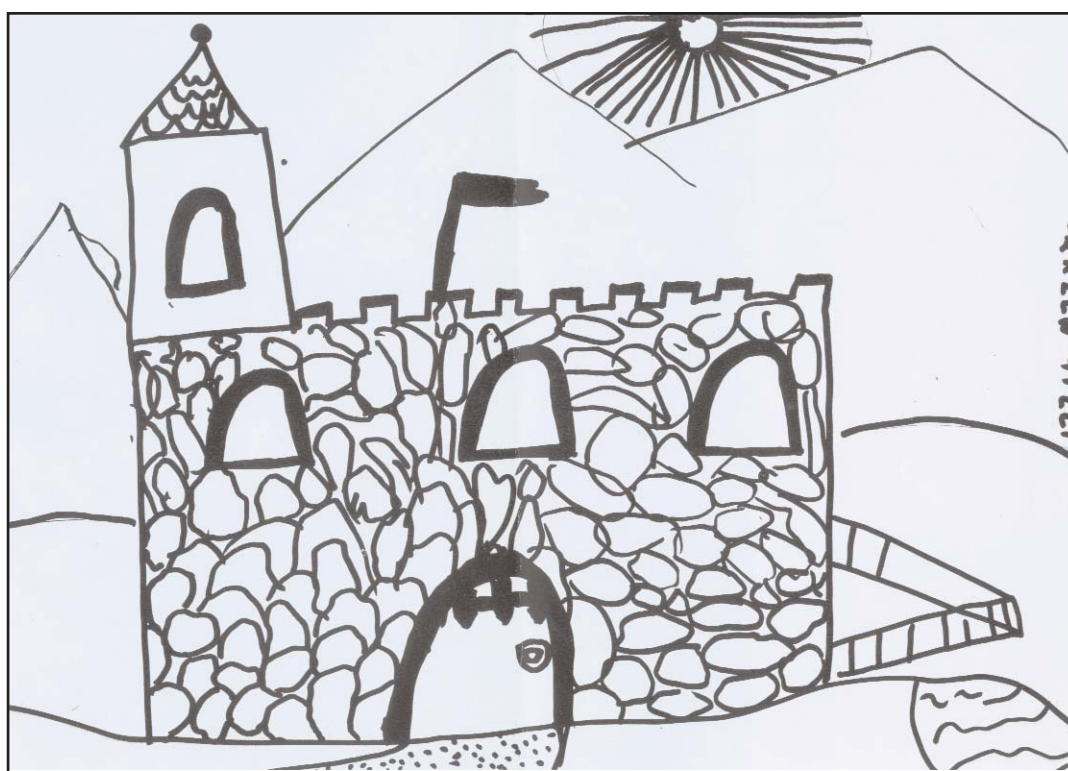
Luka Giacomelli, 6. razred/9

Rok Kuralt

ŽIVLJENJE NA GRADU

Sem Katarinca Veli astna. Stara sem 15 let. Na žalost sem edinka, torej nimam ne brata ne sestre. Mojemu o etu je ime Jurij IV., mama pa je Sofija. Oba sta prijazna in razumevajo a. Hodim v šolo, v 8. razred. U itelji in u iteljice so velikokrat te ni, ampak se najdejo trenutki, ko so prijazni.

Naš grad je zelo zelo zelo velik. Notri je nešteto soban. V kuhinji je naša debela kuharica Pepka, ki zna pripraviti najboljše jedi na svetu. Imamo veliko služabnic ter služabnikov. Moji služabnici je ime Violeta. Vi sploh ne veste, kako je ta oseba lepa. Vedno je lepo oble ena in nali ena. Naš vrtnar Fran ek vsak dan ureja okolico, skrbi za grmovje in ureja potke. Na vsakem koncu vrta je drevo, pod drevesom pa lepa bela klop. Tam lahko malce poseliš, ob uduješ sonce ali pa se s kom pogovarjaš. Tja hodim sama ali pa s svojo varuško Micko del Pieer. Joj, vi ne veste, kako se znava midve zabavati! Kar veselje naju je gledati, ko se podiva za metulji. Pozabila sem omeniti, da imamo mo no oboroženo vojsko. Šteje kar osemsto vojš akov. Bum bum bum!

To je bil opis mojega življenja na gradu. ao!

Žaklina Kati , 7. razred/9

MOJ RAZRED

Sem osnovnošolka Ingrid Grum in hodim v 8. razred. V našem razredu je 24 uencev. Od tega je osem deklet, ostali so fantje. Veljamo za precej "ŽIV" razred. Ko imamo med odmori prosti čas, se pogovarjamo in smejemo drug drugemu. Pripovedujemo si, kaj smo doživeli v preteklih dneh.

Naša razredni arka uči matematiko. Njeno ime je ga. Rozalija Vincek. Je zelo razumna, prijazna in dobra učiteljica.

S sošolci in sošolkami se kar lepo razumemo; z nekaterimi bolj z drugimi manj. Letos se bolj družim z dekleti, prej pa sem imela več prijateljev kot prijateljic. Veseli me, da imam take vrstnike, s katerimi smo prijatelji. V našem razredu ne bi spremenila ničesar, saj si ne znam predstavljati, kako bi bilo, če bi bilo drugače.

Ker smo zadnji letnik, je čas, da se po naši odločitvi, kje bomo nadaljevali šolanje. Upam, da se bomo še naprej tako zbirali in srečevali, kot smo se sedaj.

INGRIT GRUM

Prijateljstvo v bolnišnici

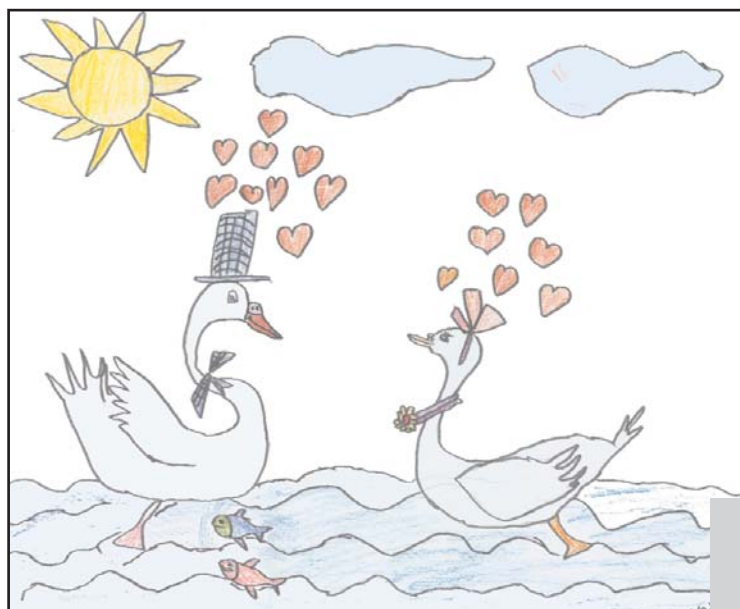
Nekega dne, ko sem se odpravila risat na tablo, sem v sobi zagledala deklico. Imela je lepe dolge lase. Najprej sva se samo pozdravili, ez nekaj asa pa sem jo povabila, naj gre z mano risat na tablo. Ime ji je bilo Katja. Veselo je skočila iz postelje in se mi pridružila.

Pisali sva si računalniške in povedi ter risali. Tako je minil prvi dan najinega prijateljstva. Naslednje jutro nama je vzgojiteljica Sandra prinesla dojenčke, posteljice, voziček in veliko posodic. Odšla sem do njene sobe in jo prosila za telefonsko številko mobitela. Dala sem ji tudi svojo. Klicali sva se iz sobe v sobo. Ez nekaj dni naju je sestra preselila v sobo 4, da sva lahko bili skupaj. Tam sva se do poznega večera pogovarjali in vzganjali norije. Eje sestra slišala, da se pogovarjava, je Katjo preselila v sobo 3, a ni mi pomagalo. Pogovarjali sva se skozi šipo. Ko je sestra spoznala, da ne more narediti nič, naju je pustila pri miru. Naslednje jutro sva spet bili v isti sobi. Ko sva pojedli zajtrk, naju je vzgojiteljica posekala. Obe sva imeli opke. Skakali sva po hodniku in se smejali. V asih sva zbudili tudi dojenčke. Sestre so imele vedno dovolj dela. Popoldan sva morali sestaviti jedilnik. Jaz sem napisala hrano za Katjo, Katja pa za mene. Tako je vsaka poskusila nekaj novega. Verjamem, da so sestre skoraj znorele.

Ko je bil čas za spanje, sva spet klepetali do polnoči. Naslednji dan je prišla učiteljica. Lepo sva jo poslušali in sodelovali. Ko pa je prišla fizioterapevtka, naju je morala najmanj desetkrat opozoriti. Smejali sva se na ves glas. Ez en teden je prišel zdravnik in obe poslal domov. Tisti dan sva še posebej nagajali. Naslednje jutro sva si uredili prijetne in nakali, da bova končno lahko šli domov.

Tako poteka prijateljstvo v bolnišnici. Še sedaj si dopisujeva. Postali sva najboljši prijateljici.

Kristina Kos, 5. razred

Pogled skozi mikroskop

V petek je prišla uiteljica Alenka in mi povedala, da se bova uila o mikroskopu. S seboj je pripeljala gospo Alenko, ki je prinesla mikroskop, le e in preparate. Ker sem bolan, smo se uili v sobi na postelji.

Gospa Alenka mi je opisala dele mikroskopa. Potem smo naredili poizkus. Najprej sem si ogledal, kako izgleda roža pod mikroskopom. Nato sem si ogledal las. Gospa Alenka je dala las pod lupo. Ko sem si ga ogledal, se mi je zdel kot vezalka. Opazovali smo še vodno bolho, kri in pljunek. Najbolj zanimiva mi je bila vodna bolha, ker nisem vedel, da živi v vodi. Želim si, da bi imeli mikroskope tudi v šoli. Tale u na ura mi je bila najbolj zanimiva in si želim, da bi se še kdaj ponovila.

Kristjan Sever, 4. razred

Šola po mojem okusu

Šola po mojem okusu bi bila takšna, kot je moja šola v Bistrici. Imel bi prijazne sošolce, ki bi se zafrkavali neboleče in po mojem okusu. Neboleče zafrkavanje po mojem okusu bi bilo zafrkavanje s primernimi besedami, ki loveka ne prizadenejo, ampak ga spravijo v dobro voljo. To bi bilo v bistvu hecanje med sabo, in tako nihče ne bi bil prizadet in žalosten. Če pa se pogovarjamo o šolskih predmetih, pa naj vam napišem, katere bi imel: zgodlo, mato in športno vzgojo. To je to! Pri zgodovini me zanimajo pripovedke in dogodki iz davnih časov, še posebej zanimiva pa je snov o zgodovinskih najdbah. Pri matematiki so mi vse ulomki in geometrija. Pri športni vzgoji pa mi je najbolj všeč atletika, še posebej skok v višino in daljino, plezanje po drogu in skakanje na tranpolinu. Učitelji v idealni šoli bi bili dobrodušni, prijazni, zabavni. Te lastnosti bi se kazale pri dobrem razlaganju šolske snovi, in sicer tako, da bi se mi razlaga zdela zanimiva. Razlaga pa bi bila zanimiva, če bi učitelj snov pripovedoval v obliki zgodbe ali pa bi izvedel kakšen poizkus.

Nejc Vertelj, 7. razred

LETE A PREPROGA

Ko se je zjutraj sonce prebudilo, se je k meni na okno privilo in mi na posteljo posvetilo. Vsa vesela sem se prebudila in si oči zbistrila. O, kako sem vesela. Soncu sem povedala, kaj sem sanjala. V sanjah sem prepotovala svet, in to na LETE A PREPROGI. Ni vse se nisem obotavljala. Skočila sem na lete o preprogo in že sva bili visoko nad oblaki. Bil je sončen in vroč dan. Bilo je tako vroče, da so mi kapljice znoja tekle v potokih. Odločili sva se, da bova dan preživeli na plaži in se kopali v hladni vodi. Iznad oblakov sva si ogledovali oceane, morja in iskali primeren kraj za uživanje. In res, močan veter naju je v naslednjem trenutku vrgel v RAJ. Bile so palme, cvetice, hiška iz lesa. Bilo je arabo. Otroci in starši so ofotali v sinjemodri vodi. Bilo je nepozabno. Proti večeru sem utrujena legla na preprogo, da me odnese domov. Zjutraj sem se prebudila na stari, umazani preprogi, toda sonce mi je ponovno mežikalo in me vabilo novim dogodivščinam naproti.

Ingrit Grum, 14 let

E BI BILA MIKLAVŽ

e bi bila Miklavž, bi imela zelo pomembno in astno delo. Razveseljevala bi otroke in njihove starše. Otrokom bi uresni ila vse prazni ne želje. Prinesla bi jim darila, sre o, ljubezen in zdravje. In e so otroci veseli, so veseli tudi starši. Tako bi bili vsi sre ni, imeli bi se radi in bi bili veseli drug drugega. Se sprašujete, kako bi mi to uspelo. Z ljubeznijo in z zaupanjem otrok, staršev in vseh ljudi, ki so radodarni.

Ingrit Grum, 8. razred

E BI BILA BOŽI EK

Kot majhen otrok nisem bila zelo pridna. Vedno sem mislila, da mi Boži ek zato ni ni prinesel. Kasneje sem postala bolj pridna, a mi Boži ek vseeno ni ni nosil. Šele letos me je prvi obdaroval, ampak je sedaj nadoknadil vsa zamujena leta, saj mi je prinesel kar 70.000 sit. Bila sem mu zelo hvaležna.

e bi bila Boži ek, bi nosila darila vsem otrokom sveta, tudi tistim malo manj pridnim. Ker vem, da so vsi otroci zelo veseli, e vidijo Boži ka. Darila bi jim nosila podnevi in ne pono i skozi dimnik. Obiskala bi jih, ko bi bili doma in se z njimi malo poigrala. Darila bi nosila pozimi in poleti. Samo tu bi se pojavila težava, poleti ni snega, zato se ne bi mogla naokoli voziti s sanmi, ampak s kakšnim drugim prevoznim sredstvom. Mogo e z avtom. Hm, ampak kako bi potem obdarila vse otroke sveta, saj z avtom ne bi po svetu potovala tako hitro kot s sanmi in jeleni. O tem bom še razmislila.

Polona, 8. razred

OBLJUBE ZA NOVO LETO

Obljuba je zame strogo resna stvar, zato vedno dvakrat premislim, preden kaj obljubim. Vseh obljub se strogo držim. Če mi kdo kaj obljubi, ga vedno držim za besedo.

Pri pisanju obljub za novo leto moram poslati možgane v akcijo. Najprej v mislih pritisnem na gumb v možganih, ki sproži delovanje oddelka za obljube. V tem oddelku je postavljena velika tehtnica, ki pretehta, ali se bom obljube lahko držala ali ne. Možganom govorim obljube, možgani pa jih pretehtajo in mi sporo svojo odgovor.

Pol ure po začetku so rezultati znani. Obljube, ki se jih bom lahko držala, so:

- trudila se bom v šoli,
- doma bom pomagala pri domačih opravilih,
- trudila se bom spremeniti svoje vedenje in odnos do fantov,
- poskušala bom premagati strahove in se soočiti z njimi,
- delala bom na osebni in duhovni rasti,
- imela se bom rada.

Upam, da bo novo leto zame srečno, uspešno, polno veselja in lepih trenutkov.

P. B., 14 let

BRATEC

Od nekdaj sem si želela bratca ali sestrico. Priznam, bolj sestrico. Vsi sošolci in sošolke so jih imeli, le jaz ne.

Ko pa mi je mama povedala, da bomo dobili dojenčka, sem bila zelo vesela.

Mamin trebušek je po časi rasel. Velikokrat sem ga potipala, da sem čutila, kako dojenček brca. Šli sva tudi v trgovino za dojenčke, da sem ji pomagala pri nakupovanju.

Nekega dne, ko je mama prišla s pregleda, mi je povedala, da bom dobila bratca. Zelo sem bila razočarana in sem odšla v sobo, kjer sem kar nekaj časa kuhala mulo. Ko sem se pomirila in premislila, da sem si vendar želela tudi bratca, sem se stisnila k mami in ji povedala, da ga bom imela vseeno rada.

Ko sem se zbudila, mame in očeteta ni bilo doma. Babica mi je rekla, da je mama morala na pregled in da me bo ona pospremila v šolo. Ravno sem hotela vzeti šolsko torbo, ko je prišel oče, in povedal, da sem dobila bratca. Zelo sem bila vesela. Cel dan v šoli sem bila zelo ponosna. Še isto popoldne sem obiskala mamo in bratca. Zdaj je star že tri leta in imam ga zelo rada.

Eva Munda, 8. razred/9

VINO IN AJ

Pisal sem pesem o Juliji, pa me je zmotil zvok. Prek mobilnega telefona sem dobil slikovno sporočilo. Slika merlota je bila preudovita. Kar vohal sem, kako omamno diši. Pod sliko je bilo povabilo na kozarek tega žlahtnega vina. Vedel sem, da je Matijev kozarek precej velik. Zaradi tega sem šel še raje k njemu. Hitro sem odprl elektronsko pošto. Odločil sem se, da mu najprej odpišem. Začel sem tipkati. Najprej sem mu razložil, zakaj ne pišem SMS-a. Na mobilnem telefonu se je spraznila baterija. Kasneje sem celo ugotovil, da sem izgubil polnilec. Nadaljeval sem s pozdravom. Potem sem natipkal in povedal, kdaj bi mi najbolj ustrezalo, da ga obiščem. Ker je šlo za vino, sem bil pri njem že čez dvajset minut. Če me spomin ne vara, sva neizmerno uživala. Kozarec je bil znova in znova poln. Vrtelo se mi je. Smejala sva se vsaki šali, četudi ni bila vredna niti suhe slive. Ko sva kasneje ugotavljala, kako se plošča vstavi v CD-predvajalnik, sem se kar naenkrat znašel pred gostilno. Tisti pogled v notranjost se mi bo za zmeraj vtisnil v spomin. Srce mi je poskočilo, saj sem zagledal Julijo. Čeprav so mi klecala kolena, sem nekako uspel stopiti do nje. Ravno si je naročila čaj z limono. Preden sem prisedel, sem ji poljubil roko. Nekaj časa sva samo strmela drug v drugega, nato pa sva se zapletla v zanimiv pogovor. Medtem ko je srkala čaj, sem grizel slive, ki sem jih našel v žepu. Kasneje sem celo ugotovil, da so bile plesnive. Plačal sem. Preveč. Julija si je zaželela dolgega sprehoda okoli ribnika in skozi drevored. Mimo so vozili motoristi, taksisti, dvonadstropni avtobusi. Presenečen sem bil. V tem majhnem mestecu redkokdaj vidiš takšna vozila. Postajalo je vse bolj megleno. Spotaknil sem se na kamenčku, ki je bil velikosti mojega očesa. Ampak Julija me je prijela za roko, nato ...

Še nikoli se nisem prebudil tako razočaran. Razočaranje ni bilo edino. Prisotna je bila tudi zmedenost. Pogledal sem v desno in nato še v levo. Skoraj bi z glavo udaril v Matijevo. Bil sem v njegovi postelji. Smehljaj se je. Nisem spraševal zakaj, saj sem vedel, da govorim v spanju. V zmedenosti sem pozabil na Julijo. Razmišljal sem še samo o tem, kako naj prebolim marmelada.

Inja Zupanc

e bi sre ala vilo

Odkar sem zbolela, se mi je življenje sesulo. Sre e ne poznam ve . Po asi izgubljam tudi željo po življenju, ker se vse vrta samo okrog hrane in teže. Cel as premišlujem samo o debelosti in o ozdravitvi. Želja po ozdravitvi je zelo velika, a pregnati tisto neumno anoreksijo iz glave je zelo težko. Ko že misliš, da se je obrnilo na bolje, se misel spet prikrade v glavo in za arani krog se ponovi. Dolgo sem premišljevala, kaj naj storim, da bo spet vse po starem. Tako sem sklenila, da odidem nekam, kjer ni nikogar. Tam, kjer ni nikogar, s katerim bi se primerjala v debelosti in suhosti, kjer ni nikogar, ki bi me zmerjal, kjer ne poznajo tehtnice, anoreksije in želje po suhosti. To bi bil kraj, kjer bi bila zdrava, sre na, vesela in še veliko drugega. A kje je ta kraj? Odlo ila sem se, da ga poiš em. Zgodaj zjutraj sem krenila na pot. Prehodila sem kilometre in kilometre, a sanjskega kraja ni bilo od nikoder. Po asi sem že obupala. V o eh so se mi pojavile solze, ker sem se zavedala, da bo še zmeraj vse po starem in da moj svet, ki ga iš em, sploh ne obstaja. Usedla sem se pod drevo in jokala. Nenadoma mi je na roko priletel metulj ek, ki se je spremenil v majhno, vitko vilo. Od za udenja mi je kar zastal dih. Vila je opazila, da sem jokala. Vprašala me je, zakaj moje prelepe o ke jo ejo. Zaupala sem ji vse, kar se mi dogaja. ez as mi je rekla: "Ne jokaj ve , zaupaj mi svoje sanjsko življenje in poskusila ti ga bom uresni iti." Od veselja sem se zasmejala in ji za ela pripovedovati. Rada bi živela v vasi, odmaknjena od drugih ljudi. Tam bi imela polno živali in brezskrbno življenje. Tiste udne misli o debelosti, teži in hrani bi vrgla v ogenj, da ne bi prišle ve nazaj. Na kratko povedano: "Rada bi ozdravela, dobila psa in se vrnila v prejšnje življenje, ki je bilo brezskrbno, veselo in sre no." Upam, da se mi bo to uresni ilo, saj si to zelo želim.

Kaja Obidi , 8. razred/9

MOJE MESTO MARIBOR

Maribor leži v severozahodnem delu Slovenije in je tako tudi prestolnica Štajerske. Je tudi mesto, v katerem živim.

Razprostira se po dolini med Pohorjem in Kozjakom, kjer teče reka Drava, ki mesto deli na dva dela. Maribor obdajajo še Piramida, Kalvarija ter Mestni hrib. To drugo največje slovensko mesto, ki je od meje z Avstrijo oddaljeno zgolj osemnajst kilometrov, ima približno 150.000 prebivalcev.

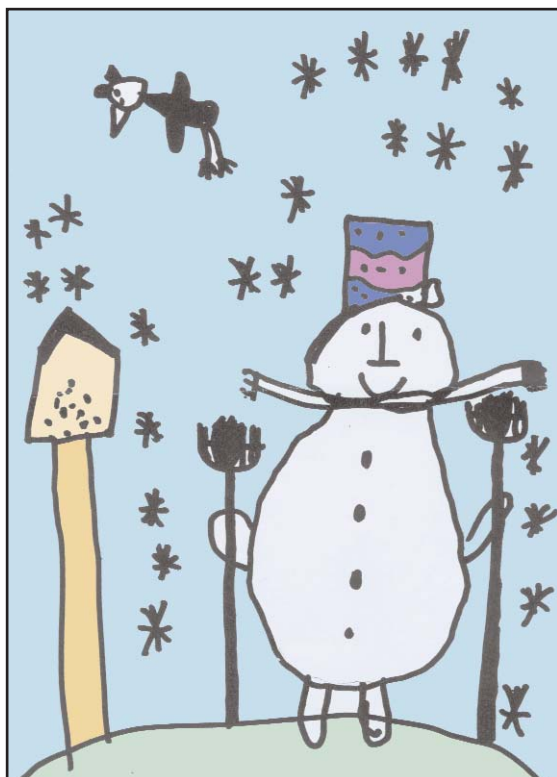
Zgodovina mesta je bogata. Maribor je bil že v rimskih časih postojanka na cesti med Ptujem in Celjem, v 10. stoletju pa so se v Mariboru pojavili prvi zaselki. V 12. stoletju smo dobili že prvi sedež župnije, v 13. stoletju pa mogoč grad, ki je na ogled še danes. Kuga, ki je po mestu razsajala v 16. stoletju, pa je poleg mnogih smrtnih žrtev, pustila še kužno znamenje, ki ga lahko vidimo na Glavnem trgu.

A brez Univerze, Slovenskega narodnega gledališča, Lutkovnega gledališča, vseh strokovnih, srednjih in drugih šol tudi Maribor ne bi bil kulturno mesto. K temu pripomorejo še vsakoletne prireditve, kot so Festival Lent, Borštnikovo srečanje ter Zlata lisica. V mestu imamo še Europark, City, Kolosej, sodišče, knjigarne, knjižnice, najrazličnejše inštitute in šole, hotele, letališče, tržnico in vse drugo, kar sodi v moderno evropsko mesto, kot je Maribor.

Zato ni čudno, da v Maribor prihaja zmeraj več turistov, ki so navdušeni nad lepim Pohorjem, dobrimi hoteli, več kot 400 let staro trto in seveda prijaznimi ljudmi, kar pa Mariborčani in Mariborčanke nedvomno smo, in smo na to tudi zelo ponosni.

Filip Kolari, 7. razred/9

ZIMA

Zima je prišla,
vse belo je pobarvala.
Na hribu snežak stoji,
v roki metlo drži.

Otrok mimo prihiti
in mu na glavo lonec posadi.
Snežak se razveseli
in otroku bonbon podari.

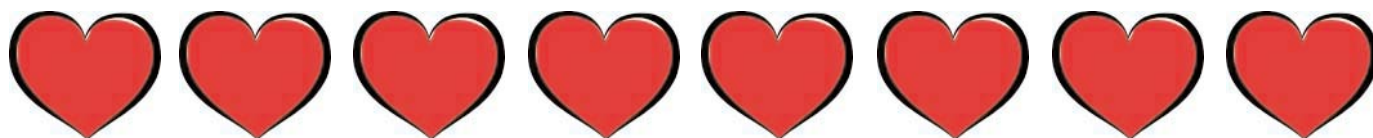
Marko Dima in Nejc Vertelj, 7. razred/9

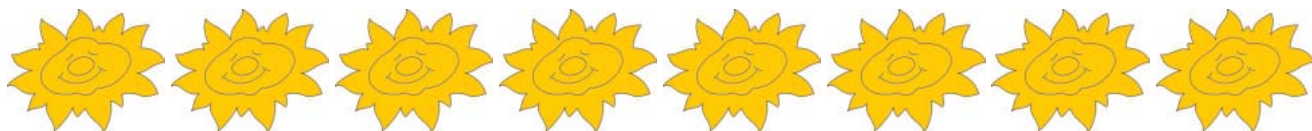
ZAMIŠLJENO GLEDAM V DNEVE PRETEKLE

Ko se zlekнем v posteljo preden zaspim,
zamišljeno gledam v dni, ki zgodili so se mi.
Spomnim se veselih dni, ki v dnevih preteklih sijali so mi.
Žalostnih ne pomnim rada, saj sem sre na rada.

Veselje, sre a, radost – veliko pomenijo mi,
a najve na svetu ljubezen ljudi.
In to želim deliti z vsemi ljudmi.
Zamišljeno gledam v pretekle dni.

Ingrit Grum, 14 let

Zamišljeno gledam v dneve pretekle

Zamišljeno gledam v dneve pretekle
in se ne sprenevedam.
Sprejemem resnico, ki boli,
saj za mano so hude no i.

Solze so tekle, jaz sem rasla,
leta so minevala.
Solze so tekle, leta so rezala rano,
ki še vedno boli.
Zamišljeno gledam v pretekle dni.

Polonca Beravs, 14 let

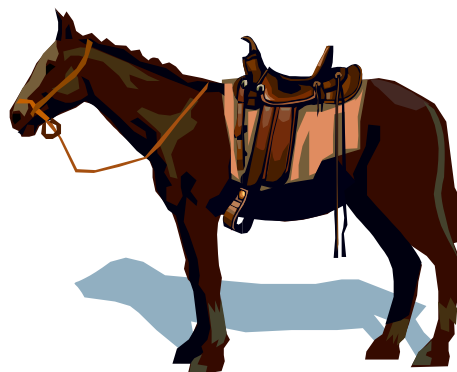
Sanjski svet

Ko zjutraj posije sonce,
se mi o i zaiskrijo.
Dobre vile se prikažejo
in mi konja pri arajo.

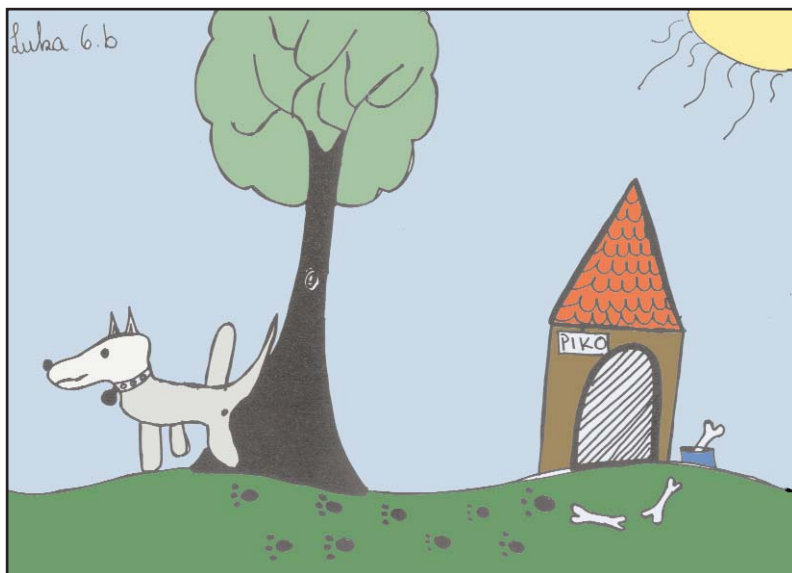
Konji ka Bachija zajašem
in grem v svet,
novih dogodivš in želim si spet,
rada bi dobro spoznala ta sanjski svet.

Pridite tudi vi z menoj
v sanjski svet,
naj se vam želje izpolnijo,
kar vam poželi srce.

INGRIT GRUM, 8. razred

PSI KA BELA

NAŠA PSI KA BELA
NI NOBENA REVA,
NIKDAR SAMA NE SAMEVA,
SAJ JE PRAVA DAMICA.

S KUŽKI DRUGIMI SE IGRA,
NAJRAJE IMA PA MIŠKOTA,
TA RAD POSTRIŽE BRKE JI,
KO DOMA PO IVATA.

NAŠA BELA SE NE DA,
RADA PRI NAS SE POCKRLJA,
KADAR PA KAJ JI NI PRAV,
RAJE NAREDI: »HOV HOV«.

ZVE ER V ŽELODCU JI POKRULI,
A VSEENO NI NE TULI.
RAJE JE PREFINJENA
IN RE E: »MAMA-HAMA«.

Jerca Furman, 7. razred/9

POLETJE

SONCE VRO E,
JESEN JE MIMO,
ZDAJ ŽE V VODO VSI HITIMO.

POLETJE AS JE ZA ZABAVE,
TAKRAT SE KISAJO NAM GLAVE.
POLETJE AS JE ZA RAZPRAVE,
ZDAJ NE RABIMO VE KAPE PRAVE.

KRATKE HLA E IN ROKAVI
ŽE SKA EJO IZ OMARE,
NA MORJE SE ODPRAVIMO,
ŠOTOR LEP POSTAVIMO.

JERCA FURMAN, 7. razred/9

Važi ka

Glej jo, glej, važi ko,
po mestu se sprehaja
in sr ne udare
znova in znova zadaja.

S svojim psom
nepogrešljiva je,
ko moške zavajata za ne.

Konec šolskega leta!

Zdaj zapirajo se šolska vrata
in torbe ležijo vse okrog,
uenci so rešeni nalog
in zunaj aka jih svoboda zlata.

Brezskrben bo vsak dan,
dan pregnal oblake bo stran,
joj, danes mato pišemo,
se drla bo zaman.

Juhej tja, juhej sem,
zaprla so se šolska vrata.
To prava veselica bo,
saj sonce toplo nas že
aka.

Žaklina Kati , 7. razred/9

Ljubezen

Ljubim te, ljubim zdaj,
ljubim te, ljubim vekomaj,
bodi tu z menoj,
ker skupaj nama lepše bo!

Son ek

Ti si moj son ek,
jaz tvoja marjetka,
ti si moj bonbon ek,
a jaz tvoja medvedka!

Emil, 8 let

INFUZIJA

Infuzija je medicinski pripomoček,
z njo izgledaš kakor dvorni norček.
Vse od jutra do večera je ob tebi
in ti družbo dela.

Z njo si prosti, si deliš
in upaš, da kmalu ozdraviš.
Da pa samoti ubežiš
je bolje, da zdravo živiš
in nikoli ne zboliš.

Mia Prosenica, 15 let

Pes in slon

Pes, ki vozi avto,
slon igra na flavto,
pes, ki kuha juho,
slon pa prikuho.

Nina Švigelj, 3. razred

France in Julija

France in Julija si nista usojena,
ločeno jezdita in sanjata.

Julija Francetu zlomi srce,
požene ga v brezno teme.
France žalosten je bil,
v življenju se je utopil in srce izgubil.

Jernej Bradič, 1. razred

Moj konji ek

Moj konji ek je modelarstvo. Pri modelarstvu moraš biti zelo natan en.

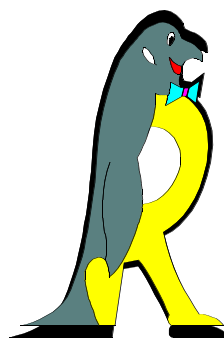
e želiš biti modelar, moraš imeti natan no orodje. Moj prvi model je bila ladjica z jadrom. Sestaviti mi jo je pomagal prijatelj Matej. Poznamo ve modelarskih panog, na primer: letalska, ladijska, helikopterska, avtomobilska in raketna. Mene zanima letalsko modelarstvo. Imam svoje letalo. Imenuje se Muha. Sestaviti mi ga je pomagal prijatelj Tine. Dela sva se lotila z veseljem. Najprej sva motor ek pripela na trup. Na motor ek sva pripela regulator. To delo je zelo dolgo, trajalo je kar osem ur. Prekrivanje kril in repa je bilo zelo zapleteno. Ko sva delo kon ala, sva bila zelo vesela.

Sedaj ga morava še preizkusiti, da vidiva, ali bo letel. Komaj akam, da bom videl, kako leti.

Nejc Modic, 5. razred/8

Moja rka R

Stara sem osem let. Živim v hiši Abecednici, v etrtem nadstropju. Naša družina šteje štiri lane. Sem visoka in okrogle postave. Imam rne in dolge lase. Najraje nosim dolge hla e in obujem evlje z visokimi petami. Rada dišim, zato uporabljam dišavo s cvetli nim vonjem. Ustnice si rada pobarvam rde e. Obožujem zlati nakit, ki mi ga pogosto podari moj mož O. Moja najljubša hrana so ribe, raki, riž, rolade, ribez, robide, radi , redkev in repa. Moj najljubši ples je rumba. V asih me razjezijo majhni otroci, ko me pozdravijo: "Dober dan, clka L!"

REBEKA OSTOJI , 2. razred

Petelin ek postane indijan ek

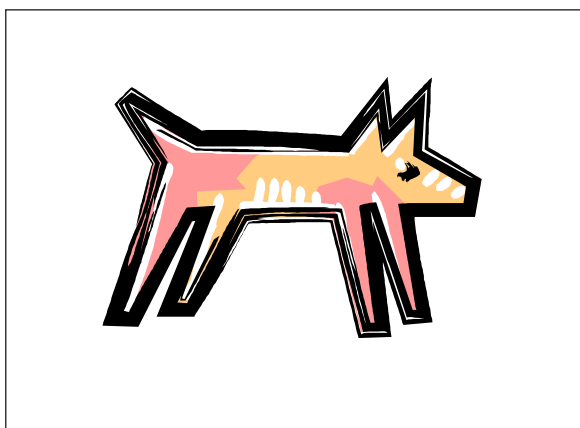
Petelin ek je šel v galerijo. Ogledoval si je slike. Na eni od slik je zagledal indijanca s perjanico na glavi. Petelin ek si je izpulil rep in si ga dal na glavo. Potem je šel domov. Na dvoriš u se je postavil pred kokoši, se našopiril in zakikirikal na ves glas. Ko so kokoši zagledale na njegovi glavi perjanico, so se prestrašile in se razbežale.

Rok Kuralt, 2. razred/8

MOJ PES KANTI

Ko sem imel obhajilo, mi je sestri na podarila psa. Ime mu je Kanti in ima okroglo glavo, ki je rne barve. S svojimi temnimi o mi zelo dobro vidi, s pristrženimi ušesi pa zelo dobro sliši. Okrog vratu nosi ovratnico, na kateri ima napisano svoje ime. Trup ima pokrit z dolgo rno dlako. Stoji na dolgih ta kah. Z njimi zelo hitro te e. Na vsaki ta ki ima blazinice in pet krempljev.

Dražen Burek, 5. razred

KDO SEM JAZ

Ime mi je Dražen. Star sem 11 let in hodim v 5. razred. Živim na vasi. Vas se imenuje Mlaka pri Ko evju. Nisem sam. Imam bratca, ki mu je ime Anže. V šoli ima velike probleme, posebej pri u enju. Sicer rad razmišljam o delu. Rad bi postal nevrokirurg. Zdaj se v bolnišnici zelo trudim pri u enju in vedenju. Upam, da mi bo uspelo.

Dražen, 5. razred

AROVNICA

Na glavi ima star, velik, zme kan klobuk. Ima dolge skodrane lase. Ne umiva jih rada. Oble ena je v dolg, rn plaš , ki se ji vle e po tleh. Nosi hla e do kolen, ki imajo strgane žepe. Obute ima rne, stare, smrdljive škornje. Leti tako, da jaha metlo. arovnica celo leto ara, nagaja otrokom, leta z metlo po zraku, kuha arovniško juho in razmišlja, kako bi nagajala.

AROVNIŠKI RECEPT ZA AROVNIŠKO JUHO

POTREBUJEŠ: star in zarjavel kotel (50-litrski), nekaj parov starih, smrdljivih nogavic, žabje krake, sol, dolge, mastne lase, pajke, martin kov rep in ka je lobanje brez možganov.

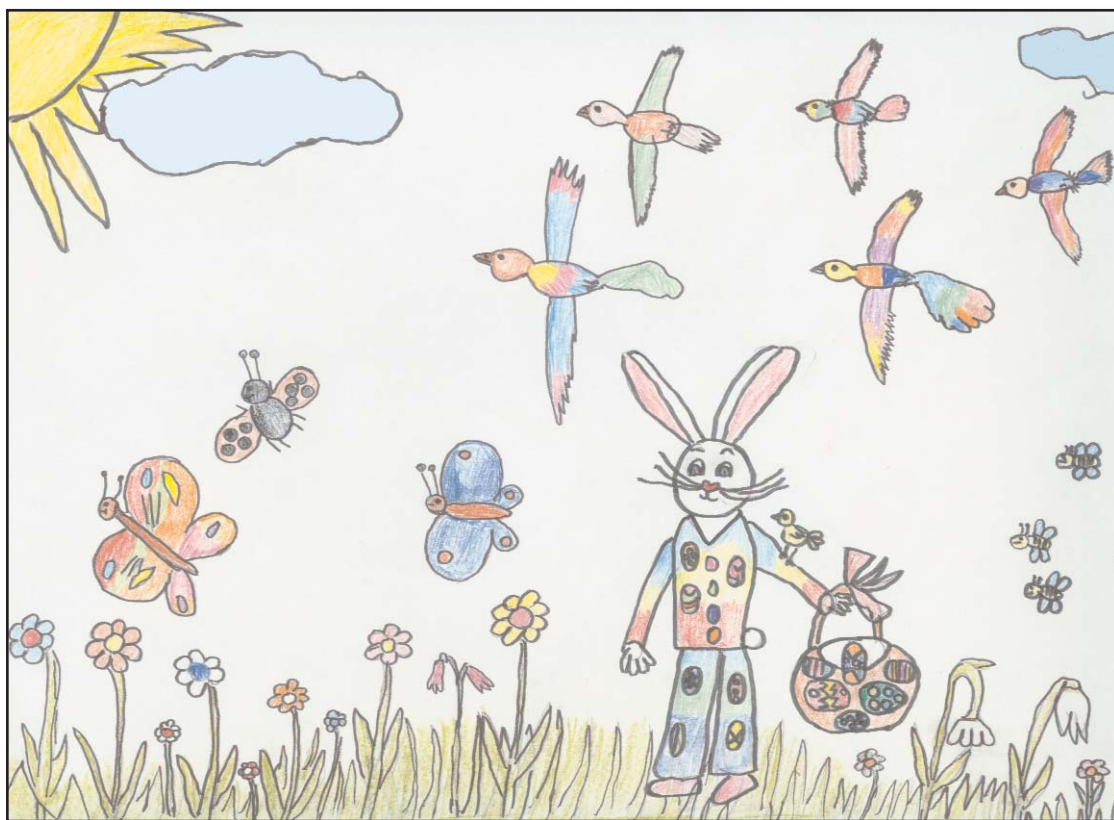
POSTOPEK: v kotel zliješ 40 litrov vode in po akaš, da zavre. Nato juho posoliš in dodaš sol. Kot za imbo dodaš še žabje krake. Kuhaš 10 minut. Za dober vonj dodaš nekaj starih, smrdljivih nogavic, ki morajo biti zelo prepotene. Namesto rezancev damo v juho dolge lase. Namesto krompirja narežemo pajke na tri dele in jih stresemo v juho. Glavni okus dajo juhi martin kovi repki in ka je lobanje brez možganov. Juho postrežemo ohlajeno. Kot dodatek lahko zraven pojemo še kako mušnico. Dober tek!

SKUHALA: Polonca Beravs

VELIKA KAZEN, VENDAR ME JE RAZVESELILA

Nekega jutra sem hotela oditi v kino in takrat je bila ura enajst. S prijateljico sva se odpravili, a sem pred odhodom razmetala celo sobo, da bi našla ključke od stanovanja, ker mame in očeteta ni bilo doma. Med potjo do kina me je klicala mama in rekla, da moram nujno domov, ker je moja soba tako razmetana, da je mislila, da so prišli roparji oropati stanovanje. Upirala sem se, a sem na koncu le morala oditi domov. Prišla sem domov in lepo pospravila sobo, mama pa mi je še naročila, da pospravim celo stanovanje. Poslušala sem jo in tako naredila. Mama mi je povedala, da je bila zato tako stroga, ker prihaja na obisk moja najljubša sestrična. Zelo sem se razveselila. Z njo sem odšla v kino. Mama mi je obljubila, da me ne bo klicala takrat, ko bo napovedan obisk, ampak le takrat, ko bo prišla spet sestrična. Od takrat sem pospravljala le še svojo sobo, ne pa celega stanovanja.

Medina Tihi, Kranj

Urška

Kulturni dan – snemanje filma Kekec

Na oddelku PPO na Pediatri ni kliniki v Ljubljani smo neko sredo posneli nekaj prizorov filma Kekec. Vsega se ve natan no ne spominjam, saj je od takrat preteklo že veliko asa, tako da je možno, da se bom pri opisovanju vlog zmotil.

Režiserka je bila Ingrit, direktor fotografije je bil Nejc, tajnica režije je bila deklica Maja, za zvok pa je poskrbel Luka. Kekce so odli no odigrali Dražen, Matic in Benjamin. Pehto je igrala deklica z drugega oddelka, tako da ne vem, kako ji je bilo ime. Za scenarij je skrbela moja malenkost.

Seveda so pri snemanju filma prisotni tudi profesionalni režiserji. Mi smo imeli na voljo kar dva. Ne smem pozabiti še rekviziterko Mio in maskerja, fanta s sosednjega oddelka. Tudi njegovega imena se ve ne spomnim.

Prvi se je v vlogi Kekca preizkusil Dražen, nato je dobil priložnost Benjamin, zadnji pa je kot Kekec odli no nastopil Matic. Vsi so se v vlogi Kekca odli no po utili, saj je vsem odli no pristajala. Prvi del snemanja je trajal od 15. do 16.30 ure, nato je sledil 10 minutni premor. Snemanja smo zaklju ili ob 17. 45.

Že prejšnji dan pa smo si ogledali film Kekec in ob pomoči učiteljice Marte razložili besede, kot so producent, režiser, direktor fotografije, tajnica režije, masker, rekviziter ...

Takšen kulturni dan je tudi dokaz, da lahko otroci (s pomočjo odraslih ljudi) sami posnamemo svoj film.

Filip Kolari, 7. razred/9

Obisk živalskega vrta

Liridona

BOLNIŠNI NE OLIMPIJSKE IGRE

Na BOI sem se predstavil kot igralec. Nastopal sem v kegljanju in metu na koš. Trajale so od 15.30 do 17.15. Nastopilo je šest skupin, imenovale so se: metulji, pikapolonice, ježki, žogice nogice in levi. Na za etku je bilo vse dobro. Ko sem tekmoval, sem imel malo treme. Zaradi tega se nisem dobro odrezal in nisem dobil nobene medalje. Na koncu sem bil zelo žalosten. Kasneje sem začel razbijati in metati stvari. Prijazni Filip me je pomiril. Po večerji sem šel pod tuš, da sem se umiril. BOI so mi bile všeč. Rad bi sodeloval tudi naslednje leto.

Dražen, 12 let

13. BOLNIŠNI NE OLIMPIJSKE IGRE

V sredo, 13. aprila 2005, sem se udeležil olimpijskih iger. Tekmoval sem z obroči. Bilo je več tekmovanj: met na koš, kegljanje, obroči, prva pomoč. V košarki in kegljanju je tekmoval Dražen Burek, v obročih jaz, v prvi pomoči pa so tekmovali Filip Kolarič, Grega Romšak in Irena Avguštin. Bili smo skupina levov. Tekmovalo je šest skupin. V tekmovanju sem zasedel tretje mesto in osvojil bronasto medaljo. Nisem bil zadovoljen, ampak sem se sprijaznil. Mislim, da je bilo kar vse dobro.

Marko, 13 let

13. BOI

V BOI sem se predstavila kot navijaica levov. Levi smo bili vsi otroci z oddelka PPO. Med seboj se je pomerilo šest različnih oddelkov iz celotne pediatrične klinike.

Vsi so imeli različna poimenovanja. Igre so bile razdeljene na različne kategorije. Mlajši so imeli prednost pred starejšimi. V igre je bil vključen tudi fair play, tako da med igralci ni bilo goljufanja. Našo ekipo levov je predstavljalo pet tekmecev.

Dražen Burek se je pomeril v metu na koš, Marko Kuselj je odlično preskakoval in se plazil skozi obroč, naša ekipa "zdravnikov", ki so jo sestavljali Irena Avguštin, Gregor Romšak in Filip Kolarič, pa se je prav tako odlično odrezala v štafeti. Bili so hitri urgentni zdravniki in so reševali življenja. Na BOI smo prejeli tri zlate in eno bronasto medaljo. Vsi smo bili zelo veseli. Ponosni smo bili tudi na našo

skupino tekmovalcev, ki je predstavljala naš oddelek.

BOI so se udeležili tudi drugi zelo pomembni gostje, ki so prišli iz Slovenije in iz tujih držav. V bolnišnici sta bila tudi dva pomembna športnika: Rok Benkovič in Sašo Jereb. Prišle so tudi različne televizijske postaje in nas snemale. Novinarji pa so nam neprestano postavljali vprašanja. Kasneje smo se videli tudi na TV. Naši obrazi so bili nasmejani. Vesela sem, da nam bolnica omogoča aktivnosti, da se malo sprostimo, da pozabimo na bolezen. Vse te igre popestrijo naš vsakdanjik in prispevajo k boljšemu počutju ter hitrejšemu okrevanju.

Mia, 16 let

13. BOI

V sredo , 13. aprila 2005, smo v naši bolnici priredili bolnišni ne olimpijske igre. V eni panogi je nastopal en bolnik. Naša ekipa levov je bila zelo uspešna. Imeli smo zelo hitre in spretnne igralce. Skupaj smo dosegli eno bronasto in kar tri zlate medalje. Najbolj zanimiva je bila prva pomo , pri kateri smo sodelovali trije z oddelka. Sla ili in obla ili smo zdravniško haljo. Naša skupina levov je bila najboljša. Ta prireditev je bila zelo koristna. Bolniki smo pozabili na svoje skrbi in uživali v tekmovanju in navijanju. Takšne prireditve bi se morale odvijati pogosteje, saj sigurno pripomorejo k naši ozdravitvi.

Irena, 16 let

13. BOI

Na BOI sem se predstavil kot tekmovalec v igri 'prva pomoč'. Moral sem se obleči v zdravnika, teči do zvončka in pozvoniti. Potem sem se vrnil in slekel zdravniško haljo. Bilo je šest skupin. Tekmovali sta dve skupini naenkrat. V skupini sem bil s Filipom in z Ireno. Irena je med potjo izgubila kapo. Dobro, da komisija ni rekla, da bi bilo treba ponavljati. V prvi pomoči smo zasedli prvo mesto. Ko smo zmagali, nismo imeli več treme. Bili smo veseli in ponosni nase. Snemala nas je tudi televizijska ekipa. Še tisti večer smo bili na televiziji. Igre so trajale do 17.15. Ko je bilo konec tekmovanja, smo odšli na oddelek. Veselili smo se naših zmag.

Gregor Romšak

FAIR PLAY

POŠTENA IGRA SE IGRA,
TAKO DA SE NE GOLJUFA.
V IGRI SE NE TEPEMO
IN DRUGIH PO TLEH NE
MEJEMO.

IGRE SE VESELIMO
IN SE NIKOLI NE JEZIMO.
VSI SE BORIMO,
DA SE DOBRO UVRSTIMO.

JASMIN ALI, 9 let

POMEMBNO JE SODELOVATI, NE ZMAGATI

V bolnišnici smo imeli v sredo, 13. aprila, olimpijske igre. Med seboj se je pomerilo veliko skupin z različnih oddelkov. Iz lastnih izkušenj vam zagotavljam, da smo bili vsi otroci ta dan neizmerno zadovoljni. Olimpijske igre so iz naših možganov izbrisale bolnišnico po utje. Vzbujele so upanje na hitro okrevanje, na ozdravitev in vrnitev v domače okolje. To je bila verjetno želja vsakega tekmovalca in vsakega navijača. Kljub različnim boleznim, ki so nas pestile,

smo pozabili na vse bole in. Ugotovila sem, da šport ne vpliva le na dobro po utje, temve tudi združuje ljudi. Tokrat smo bili res vsi eno. Med igrami je v vseh tekmovalcih odmeval poznan moto 'važno je sodelovati, ne zmagati'. Sodelovanje krepi lovekovega duha. Bistvo olimpijskih iger ni le medalja, ki jo dobi najboljši. Bolj pomembni so lepi trenutki, ki se za zmeraj vtisnejo v spomin. Najbolj pomembna je aktivnost na olimpijskih igrah, spoznavanje novih prijateljev, posebno doživljanje ob otvoritvi olimpijskih iger in prižiganju olimpijskega ognja. Igre ne omogoajo le tekmovanja, temve tudi obilo druženja in zabave. Namenjene so veselju in zdravju, ne pa vojni med tekmeči. Vsi smo enakovredni. V življenju nasploh ni pomembno postati le dober športnik, ampak tudi dober lovek. Upam, da se bo moto 'pomembno je sodelovati, ne zmagati' naselil v vsakem loveku. Ob slabših rezultatih na tekmovanjih ne bo izbruhnila jeza, sebi nost in podobni negativni ob utki. Na naših obrazih naj ostanejo sledi sre e in osebnega zadovoljstva. Svet bo lepši in bolj zanimiv.

Mia, 16 let

UGANKE

Šviga švaga ez dva praga.

Rešitev: .....

Sabina Maurin, 8. razred/9

Cin cin zaspance budim.
Na okna potrkam, pomlad prebudim.

Rešitev:

.....

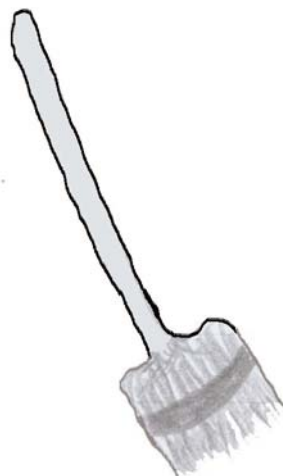
Alen Hribar, 2. razred/9

Kaj naredi 99x klip in enkrat klop?

Rešitev:

.....

Damijan Šeki, 7. razred/9

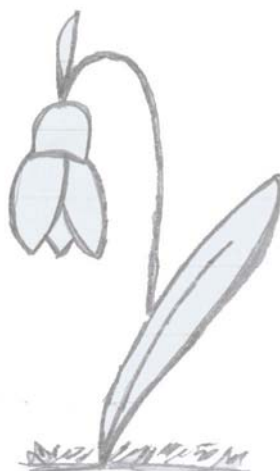
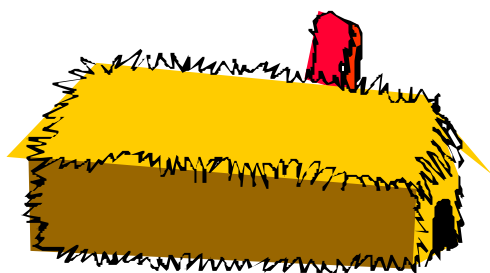

Luknjica pri luknjici, pa vodo drži.

Rešitev:

.....

Maja Šuc, 5. razred/9

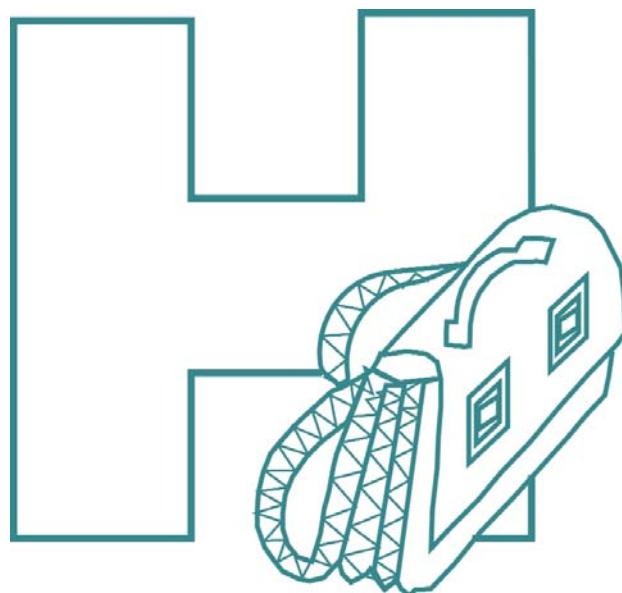

Je pod streho,
ampak je še vedno moker.

Rešitev:

.....

Filip Kolari, 7. razred/9

MLADIM USTVARJALCEM

UTRUJENI V POSTELJAH LEŽITE,

TA DAN VELIKO SANJATE IN SPITE.

RADI PIŠETE

IN ŠE RAJE KAJ LEPEGA

NARIŠETE.

KAM NAJ SVOJA DELA SPRAVITE?

IMAM IDEJO: V UTRINKIH JIH OBJAVITE.

POZDRAV EK, Manja

Bolnišni ni šoli so v letošnjem šolskem letu s svojimi prispevki pomagali:

- MESTNA OB INA LJUBLJANA,
- TISKARNA POVŠE,
- ANTON IŽMAN,
- USTANOVA ZA IZBOLJŠANJE KAKOVOSTI ŽIVLJENJA OTROK Z RAKOM IN KRVNIMI BOLEZNIMI,
- PEDAGOŠKA FAKULTETA (prostovoljci),
- FAKULTETA ZA ŠPORT (prostovoljci),
- LEK,
- MERCATOR, d. d.,
- ROTARY CLUB LJUBLJANA EMONA,
- PEKARNA PE JAK,
- PEKARNA GROSUPLJE,
- PEDIATRI NA KLINIKA LJUBLJANA

ter številne druge pevke in pevci, igralke in igralci, umetnice in umetniki, športnice in športniki ter drugi dobri ljudje.

Vsem iskrena hvala!

UTRINKI - glasilo otrok, ki so med zdravljenjem vključeni v Bolnišni no šolo OŠ
Ledina

Šolsko leto 2004/05

Urednica: Manja Žugman

Razmnoževanje: Tiskarna Povše, d. o. o.

Najlepša hvala učenkam in učencem, ker so z nami delili svoje misli, želje in drobne "utrinke", ter učiteljicam in učiteljem Bolnišni ne šole, ki so jih pri tem spodbujali.